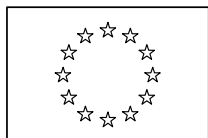

DA

DA

DA

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 11.6.2010
K(2010)3667 endelig

KOMMISSIONENS AFGØRELSE

af 11.6.2010

om håndbogen vedrørende organisationen af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde

(Kun den bulgarske, den estiske, den finske, den franske, den græske, den italienske, den lettiske, den litauiske, den maltesiske, den nederlandske, den polske, den portugisiske, den rumænske, den slovakiske, den slovenske, den spanske, den svenske, den tjekkiske, den tyske og den ungarske udgave er autentiske)

KOMMISSIONENS AFGØRELSE

af 11.6.2010

om håndbogen vedrørende organisationen af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde

(Kun den bulgarske, den estiske, den finske, den franske, den græske, den italienske, den lettiske, den litauiske, den maltesiske, den nederlandske, den polske, den portugisiske, den rumænske, den slovakiske, den slovenske, den spanske, den svenske, den tjekkiske, den tyske og den ungarske udgave er autentiske)

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 810/2009 af 13. juli 2009 om en fællesskabskodeks for visa (visumkodeks)¹, særlig artikel 51, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Forordning (EF) nr. 801/2009 fastsætter EU-reglerne for udstedelse af visa til transit gennem eller forventede ophold på medlemsstaternes område i højst tre måneder inden for en seks måneders periode.
- (2) Det foreskrives i artikel 51 i visumkodeksen, at der skal udarbejdes operationelle instrukser vedrørende den praktiske anvendelse af forordningens bestemmelser for at sikre en harmoniseret anvendelse af bestemmelserne. Der er blevet udarbejdet en håndbog vedrørende behandling af visumansøgninger og ændring af udstedte visa. Det er også hensigtsmæssigt at udarbejde en håndbog vedrørende organisationen af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde. Den bør indeholde operationelle instrukser, bedste praksis og henstillinger til medlemsstaternes centrale og konsulære myndigheder med ansvar for de konsulære tjenesters organisation og funktion og samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder på centralt og lokalt plan, herunder et lokalt Schengensamarbejde, der fungerer.
- (3) For at sikre, at alle medlemsstaters relevante myndigheder bruger håndbogen optimalt, bør Kommissionen stille den til rådighed for medlemsstaterne i elektronisk form, jf. artikel 53, stk. 2, i visumkodeksen.
- (4) Kommissionen vil sikre en regelmæssig ajourføring af håndbogen.

¹ EUT L 243 af 15.9.2009, s. 1.

- (5) For i højere grad at sikre en harmoniseret gennemførelse af EU-reglerne vedrørende de konsulære tjenesters organisation og funktion og samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder, bør medlemsstaterne instruere deres relevante nationale myndigheder om brugen af vedlagte håndbog som en vejledning, når de organiserer visumafdelinger og samarbejder med andre medlemsstaters myndigheder på centralt og lokalt plan.
- (6) Medlemsstaterne bør anvende håndbogen til at informere det berørte personale om de konsulære opgaver, navnlig oplysninger om den måde, hvorpå det lokale Schengensamarbejde fungerer, og de dertil knyttede opgaver.
- (7) I medfør af artikel 2 i protokol nr. 22 om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, deltog Danmark ikke i vedtagelsen af forordning (EF) nr. 810/2009, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Da forordning (EF) nr. 810/2009 imidlertid udbygger Schengenreglerne efter bestemmelserne i tredje del, afsnit IV, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, har Danmark i overensstemmelse med protokollens artikel 4 ved brev af 2. februar 2010 givet meddelelse om, at landet har gennemført disse regler i national lovgivning. Danmark er derfor i henhold til folkeretten forpligtet til at gennemføre denne afgørelse.
- (8) Denne afgørelse udgør en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2000/365/EF af 29. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne². Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.
- (9) Denne afgørelse udgør en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, som Irland ikke deltager i, jf. Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengenreglerne³. Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af denne afgørelse, som ikke finder anvendelse i Irland.
- (10) For så vidt angår Island og Norge udgør denne afgørelse en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne⁴, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til nævnte aftale⁵.
- (11) For så vidt angår Schweiz udgør denne afgørelse en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om Det Schweiziske Forbunds associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne⁶, henhørende under

² EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.

³ EFT L 64 af 7.3.2002, s. 20.

⁴ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

⁵ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

⁶ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 52.

det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF⁷ sammenholdt med artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/146/EF⁸.

- (12) For så vidt angår Liechtenstein udgør denne afgørelse en udvikling af bestemmelser i Schengenreglerne, jf. protokollen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab, Det Schweiziske Forbund og Fyrstendømmet Liechtenstein om Fyrstendømmet Liechtensteins tiltrædelse af aftalen mellem Den Europæiske Union, Det Europæiske Fællesskab og Det Schweiziske Forbund om dette lands associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne, henhørende under det område, der er nævnt i artikel 1, litra B, i Rådets afgørelse 1999/437/EF, sammenholdt med artikel 3 i afgørelse 2008/261/EF⁹ og artikel 3 i afgørelse 2008/262/EF¹⁰.
- (13) For så vidt angår Cypern udgør denne afgørelse en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 3, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2003.
- (14) For så vidt angår Bulgarien og Rumænien udgør denne afgørelse en retsakt, der bygger på Schengenreglerne eller på anden måde har tilknytning dertil, jf. artikel 4, stk. 2, i tiltrædelsesakten af 2005.
- (15) Foranstaltningerne i denne afgørelse er i overensstemmelse med udtalelse fra visumudvalget —

VEDTAGET DENNE AFGØRELSE:

Artikel 1

Håndbogen vedrørende organisation af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde er vedlagt som bilag til denne afgørelse.

Artikel 2

1. Medlemsstaterne:

- sender den i artikel 1 omhandlede håndbog til de myndigheder, der er ansvarlige for de konsulære tjenesters organisation og funktion og samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder på centralt og lokalt plan

og

- instruerer ovennævnte myndigheder om brugen af håndbogen som en vejledning, når de organiserer visumafdelinger og samarbejder med andre medlemsstaters myndigheder på centralt og lokalt plan.

⁷ EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

⁸ EUT L 53 af 27.2.2008, s. 1.

⁹ EUT L 83 af 26.3.2008, s. 3.

¹⁰ EUT L 83 af 26.3.2008, s. 5.

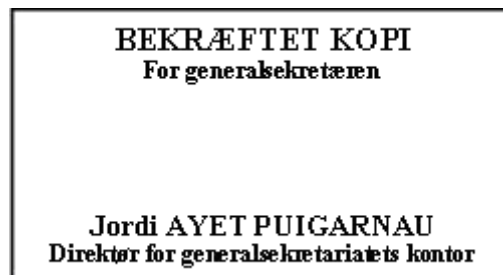
2. Medlemsstaterne anvender desuden håndbogen til at informere det berørte personale om de konsulære opgaver, navnlig oplysninger om den måde, hvorpå det lokale Schengensamarbejde fungerer, og de dertil knyttede opgaver.

Artikel 3

Denne afgørelse er rettet til Kongeriget Belgien, Republikken Bulgarien, Den Tjekkiske Republik, Forbundsrepublikken Tyskland, Republikken Estland, Den Helleniske Republik, Kongeriget Spanien, Den Franske Republik, Den Italienske Republik, Republikken Cypern, Republikken Letland, Republikken Litauen, Storhertugdømmet Luxembourg, Republikken Ungarn, Republikken Malta, Kongeriget Nederlandene, Republikken Østrig, Republikken Polen, Den Portugisiske Republik, Rumænien, Republikken Slovenien, Den Slovakiske Republik, Republikken Finland og Kongeriget Sverige.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11.6.2010.

*På Kommissionens vegne
Cecilia MALMSTRÖM
Medlem af Kommissionen*

BILAG

***HÅNDBOG VEDRØRENDE ORGANISATIONEN AF
VISUMAFDELINGER OG DET LOKALE SCHENGENSAMARBEJDE***

FORORD

Denne håndbog indeholder retningslinjer for organisationen af visumafdelinger og det lokale Schengensamarbejde. Medlemsstaternes centrale og konsulære myndigheder med ansvar for driften af konsulære tjenester, og som sikrer samarbejdet mellem medlemsstaternes myndigheder på centralt og lokalt plan, skal anvende håndbogen til at gennemføre EU-forskrifterne om den fælles visumpolitik.

Håndbogen er udarbejdet i medfør af visumkodeksens artikel 51. Den skaber ingen retligt bindende forpligtelser for medlemsstaterne eller nye rettigheder eller forpligtelser for de personer, der kan være berørt af den. Kun de retsakter, som håndbogen er baseret på eller henviser til, har bindende retsvirkninger og kan påberåbes ved en national domstol.

DEL I: ORGANISATION OG OPLYSNINGER, DER SKAL GIVES TIL OFFENTLIGHEDEN

1. Bedste praksis for organisationen af visumafdelinger

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 13, stk. 6, og artikel 37

1.1. Fordeling af opgaver og beskyttelse af personalet

For at undgå, at personalets agtpågivenhed falder, og for at beskytte det mod pres på lokalt plan skal der om nødvendigt etableres rotationsordninger for personale, der har direkte kontakt med ansøgere. Der lægges særlig vægt på veldefinerede arbejdsstrukturer og en tydelig tildeling/opdeling af ansvarsområder for dem, der træffer afgørelser om ansøgninger.

Når reglerne om indsamling af biometriske identifikatorer træder i kraft, skal denne opgave varetages af kvalificeret og behørigt autoriseret personale. Kun et begrænset antal behørigt autoriserede medlemmer af personalet skal have adgang til at indlæse data og søge i visuminformationssystemet (VIS) og i givet fald søge i Schengeninformationssystemet (SIS) og i andre fortrolige oplysninger. Der træffes passende foranstaltninger for at forhindre uautoriseret adgang til sådanne databaser.

1.2. Lagring og behandling af udfyldte visummærkater

Lagringen og håndteringen af visummærkater skal være omfattet af passende sikkerhedsforanstaltninger for at undgå svig og tab. Konsulatet skal føre regnskab med beholdningen af visummærkater og registrere, hvordan hver enkelt visummærkat er blevet anvendt.

Anbefalet bedste praksis for opbevaring af lagret og registrering af udfyldte visummærkater: Medlemsstaternes konsulater bør føre elektronisk regnskab med deres beholdning af udfyldte visummærkater og elektronisk registrere brugen af hver enkelt visummærkat.

2. Ressourcer til behandling af visumansøgninger og kontrol med konsulater

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 38

Medlemsstaterne skal anvende egnet personale i tilstrækkeligt antal til at udføre opgaverne i forbindelse med behandling af ansøgninger og derved sikre offentligheden en rimelig og harmoniseret kvalitet af tjenesterne til offentligheden, uanset hvordan indsamlingen af visumansøgninger er tilrettelagt. Ved anvendelsen af ressourcerne skal der tages hensyn til spidsbelastningsperioder.

Lokalerne skal være funktionelle og egnede, og der skal træffes passende sikkerhedsforanstaltninger.

Medlemsstaternes centrale myndigheder skal sikre en passende uddannelse af både udsendt personale og lokalt ansatte. De er ansvarlige for at give dem fuldstændige, præcise og ajourførte oplysninger om relevant EU-ret og national ret.

Medlemsstaternes centrale myndigheder skal sikre en hyppig og passende kontrol med behandlingen af ansøgninger. Hvis de konstaterer afvigelser fra visumkodeksens bestemmelser, skal der træffes foranstaltninger for at rette op på forholdene.

3. Akkrediterede kommercielle foretagender, der fungerer som formidlere

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 45

Medlemsstaterne kan samarbejde med kommercielle foretagender, der fungerer som formidlere, med henblik på indsamling af ansøgninger, men ikke med henblik på indsamling af biometriske identifikatorer.

Samarbejdet med disse kommercielle foretagender om indgivelse af visumansøgninger adskiller sig fra samarbejdet med eksterne tjenesteydere om indsamling af visumansøgninger (se de forskellige former for organisation af indsamlingen af visumansøgninger i del III).

3.1. Akkrediteringsprocedurer

Samarbejdet med et kommercielt foretagende, der fungerer som formidler, er baseret på medlemsstaternes relevante myndigheders akkreditering af det pågældende foretagende. Akkrediteringen sker, efter at følgende er kontrolleret:

- (a) den kommercielle formidlers nuværende status: gyldig licens, handelsregistret og kontrakter med banker
- (b) eksisterende kontrakter med kommercielle partnere i medlemsstaterne, der tilbyder indlogering og andre pakkerejseydelser
- (c) kontrakter med transportselskaber, der skal omfatte både en udrejse og en garanteret hjemrejse, der ikke kan ændres.

3.2. Kontrol

Der foretages regelmæssigt stikprøvekontrol af akkrediterede kommercielle foretagender, der fungerer som formidlere, ved hjælp af personlige samtaler eller telefonsamtaler med ansøgere. Stikprøvekontrollen skal omfatte kontrol med rejser og indlogering, kontrol med, at den fremlagte rejsesygeforsikring er passende og dækker individuelle rejsende, og hvor det skønnes nødvendigt, kontrol af dokumentationen for gruppens hjemrejse.

3.3. Inddragelse af akkrediteringen

Medlemsstaternes relevante myndigheder skal inddrage akkrediteringen fra et kommercielt foretagende, der fungerer som formidler, hvis de finder, at den pågældende ikke længere opfylder de krævede betingelser.

Anbefalet bedste praksis: Én gang om året skal medlemsstaternes relevante myndigheder evaluere samarbejdet med akkrediterede kommercielle foretagender, der fungerer som formidlere, og følgelig forlænge/inddrage akkrediteringen.

3.4. Udveksling af oplysninger

Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde skal der udveksles oplysninger om resultaterne af de akkrediterede kommercielle foretagenders indsats, nemlig hvad angår eventuelle konstaterede uregelmæssigheder, eventuelle afslag på ansøgninger, der er indgivet af kommercielle foretagender, der fungerer som formidlere, og påviste former for rejsedokumentsvig og manglende gennemførelse af planlagte rejser.

Konsulaterne udveksler inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde lister over de af hvert konsulat akkrediterede kommercielle foretagender, der fungerer som formidlere, hvis akkreditering er blevet inddraget, og angiver årsagerne hertil.

3.5. Status som godkendt bestemmelsesland (ADS)

Den 12. februar 2004 undertegnede Det Europæiske Fællesskab og Folkerepublikken Kinas nationale turistadministration et aftalememorandum om visumspørgsmål og dermed forbundne anliggender for derved at lempe reglerne for kinesisk gruppeturisme til medlemsstaterne. Aftalememorandummet har været i kraft siden 1. september 2004. Danmark, Island, Norge og Schweiz har indgået særskilte ADS-aftaler med Folkerepublikken Kinas nationale turistadministration.

Aftalememorandummet indeholder specifikke bestemmelser vedrørende akkreditering og overvågning af og mulige sanktioner mod rejsebureauer inden for rammerne af ADS-ordningen.

Den 16. september 2004 udsendte Kommissionen en henstilling om gennemførelsen af aftalememorandummet¹¹, hvori den foreslog fælles gennemførelsesprocedurer for aftalememorandummet, hvad angår akkreditering af rejsebureauer, kurerers identifikationsbadges, de praktiske forhold omkring samarbejdet med deres kurerer samt advarsler til og inddragelser af akkrediteringer fra rejsebureauer. I medfør af denne henstilling er Kommissionen ansvarlig for udarbejdelsen og ajourføringen af listen over kurerer og for informeringen af de kinesiske myndigheder om sanktioner over for rejsebureauer.

4. Generelle oplysninger, der skal gives til ansøgere

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 47 og 48

Ud over at informere den brede offentlighed om, hvilke statsborgere og kategorier af disse der er visumpligtige for at indrejse på medlemsstaternes område og/eller for at være i transit gennem internationale transitområder i medlemsstaternes lufthavne, skal medlemsstaternes centrale myndigheder og konsulater give offentligheden alle relevante oplysninger vedrørende visumansøgninger.

På lokalt plan skal oplysningerne harmoniseres inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde ved, at der udarbejdes et fælles informationsark over de forskellige typer visa (herunder eventuelt en fælles liste over dokumentation, se del II, punkt 1.1).

¹¹ EUT L 296 af 21.9.2004, s. 23.

4.1. Alle relevante oplysninger om kriterier, betingelser og procedurer for at ansøge om visum skal fremlægges, herunder:

- hvilken medlemsstat der er kompetent til at behandle og træffe afgørelse om en visumansøgning (samt oplysninger om mulig repræsentation af/ved en anden medlemsstat)
- hvilke dokumenter der skal indgives, når der ansøges om et visum*)
- hvor ansøgningen skal indgives (på den kompetente medlemsstats eller en repræsenterende medlemsstats konsulat, på et fælles visumansøgningscenter*)
- hvis ansøgningerne indsamles af en ekstern tjenesteyder, skal både medlemsstatens konsulat og den eksterne tjenesteyder stille oplysninger til rådighed om det servicegebyr, der skal betales, og om muligheden for at indgive ansøgningen direkte til medlemsstatens konsulat
- hvilket visumgebyr, der skal betales, når der indgives en ansøgning, dvs. oplysninger om hvilke gebyrer der finder anvendelse på hvilke kategorier af ansøgere, og hvilke kategorier af ansøgere for hvem det er gratis. Der skal også gives oplysninger om, hvilken valuta gebyret skal betales i, og de praktiske forhold omkring betalingen af gebyret. Det skal udtrykkeligt angives, at gebyret ikke refunderes i tilfælde af afslag på visumansøgningen
- hvor ansøgningen skal indgives
- om ansøgeren har brug for at have en aftale, og i givet fald, hvor og hvornår der kan opnås en aftale*)
- om ansøgningen kan indgives via et akkrediteret kommercielt foretagende, der fungerer som formidler, f.eks. et rejsebureau
- fristerne for at behandle og træffe afgørelse om en visumansøgning (herunder oplysninger til tredjelande, for hvis statsborgere eller særlige kategorier af disse der skal foretages en forudgående høring) *).

**) Herunder oplysninger om proceduremæssige garantier, der skal gives til familiemedlemmer til EU-/EØS-borgere og schweiziske statsborgere.*

Anbefalet bedste praksis, hvad angår midler til at informere potentielle visumansøgere:

For at undgå, at ansøgere indgiver ufuldstændige visumansøgninger og må komme tilbage gentagne gange til konsulatet, skal alle relevante oplysninger formidles så bredt som muligt. Ud over de generelle oplysninger om visa skal der være oplysninger om, hvordan man ansøger om et visum, til rådighed på syv sprog, og mindst på værtslandets officielle sprog og de(n) berørte medlemsstat(er)s officielle sprog. Oplysningerne skal være bredt tilgængelige og synligt opslået uden på bygninger eller uden for områder samt på websteder.

4.2. Der skal også gives følgende oplysninger om visumindehaveres rettigheder og forpligtelser:

- At være indehaver af et visum giver ikke automatisk ret til indrejse, og indehaveren af et visum anmodes om at fremlægge bevis for, at vedkommende opfylder indrejsebetingelserne, når den pågældende dukker op ved den ydre grænse.
- Fra den 5. april 2011: Ansøgeren skal have underretning om negative afgørelser vedrørende ansøgninger, og det skal af sådanne afgørelser fremgå, på hvilket grundlag de er truffet. Ansøgere, der har fået afslag, har ret til at klage. Der skal bl.a. gives oplysninger om, hvilken fremgangsmåde der skal følges i tilfælde af klage, herunder den kompetente myndighed, samt om klagefristen.
- Det stempel, der angiver, at ansøgningen opfylder betingelserne, har ingen retsvirkninger.

4.3. Ansøgningskemaet

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 11, stk. 6

Følgende generelle baggrundsinformationer skal fremlægges:

- at ansøgningskemaet er gratis
- hvor ansøgningskemaet kan indhentes
- at hver enkelt ansøger skal udfylde og indgive et ansøgningskema og individuelle fotos, selv hvis flere personer er omfattet af det samme rejsedokument
- hvilke(t) sprog der kan anvendes til at udfylde ansøgningskemaet.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med ansøgningskemaet:

For at undgå ulovlig handel med ansøgningskemaer skal disse være bredt tilgængelige og gratis på konsulater og f.eks. på rejsebureauer, hos luftfartsselskaber og erhvervsorganisationer, på kulturinstitutioner og via internettet.

Der skal på konsulater (og hvis det er muligt på internettet) vises eksempler på korrekt udfyldte ansøgningskemaer.

4.4. Erklæring om databeskyttelse

Retsgrundlag: VIS-forordningen, artikel 37

DETTE PUNKT GÆLDER KUN FOR KONSULATER, HVOR VIS ER TAGET I DRIFT:

4.4.1. Visumansøgere og personer, der udsender en invitation og/eller er ansvarlige for at dække ansøgerens opholdsomkostninger under det forventede ophold, skal informeres om følgende:

- a) identiteten på den registeransvarlige, jf. artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF og dennes

kontaktoplysninger

b) formålene med at behandle oplysningerne inden for VIS

c) kategorierne af modtagere af oplysningerne, herunder de myndigheder, der er omhandlet i artikel 3 i Rådets afgørelse 2008/633/RIA

d) dataopbevaringsperioden

e) at indsamlingen af oplysningerne er obligatorisk i forbindelse med behandlingen af ansøgningen

f) at de pågældende har ret til at få indsigt i oplysninger om sig selv og til at kræve, at urigtige oplysninger om dem berigtiges, og at ulovligt behandlede oplysninger om dem slettes, herunder også ret til at få oplysninger om procedurerne for udøvelse af disse rettigheder og nærmere oplysninger om kontakter i de nationale tilsynsmyndigheder, som er omhandlet i artikel 2, litra d), og artikel 41, stk. 1, i direktiv 95/46/EF og som skal påhøre krav om beskyttelse af personoplysninger.

4.4.2. Oplysningerne skal gives skriftligt til ansøgeren, hvis de data, der er nødvendige for at oprette en fil ved ansøgningen, er indsamlet.

4.4.3. Oplysningerne skal gives til de personer, der udsteder en invitation og/eller er ansvarlige for at dække ansøgerens opholdsomkostninger under det forventede ophold, på den formular, disse personer skal underskrive som bevis for invitationen, betaling af opholdet og indlogering. Hvis disse personer ikke har underskrevet en sådan garantierklæring, skal oplysningerne gives i overensstemmelse med artikel 11 i direktiv 95/46/EF.

Anbefalet bedste praksis vedrørende oplysninger om de nationale tilsynsmyndigheder:

Disse oplysninger skal indarbejdes i erklæringen om databeskyttelse på visumansøgningskemaet og stilles til rådighed for den brede offentlighed via websteder og/eller opslagstavler.

DEL II: DET LOKALE SCHENGENSAMARBEJDE

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 22, stk. 3, artikel 31, stk. 2, og artikel 48

I visumkodeksen fastsættes de retlige rammer for procedurerne for at behandle og træffe afgørelse om visumansøgninger. Medlemsstaternes konsulater er ansvarlige for den praktiske anvendelse af disse retsbestemmelser. Formålet med dette kapitel er at afstikke retningslinjer for samarbejdet mellem medlemsstaterne på lokalt plan for at sikre en harmoniseret anvendelse af visumkodeksen.

1. Vurdering af behovet for at fastsætte en harmoniseret fremgangsmåde i forbindelse med specifikke spørgsmål.

1.1. Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde skal det vurderes, om der er behov for følgende:

- en harmoniseret liste over dokumentation
- en harmoniseret fremgangsmåde, hvad angår muligheden for at fritage ansøgere fra at betale et visumgebyr.

Det vil være et flertal af medlemsstaternes konsulater på lokalt plan, der skal afgøre, om der er behov for en sådan harmonisering.

1.2. Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde bør der samarbejdes om følgende:

- oversættelse af ansøgningsskemaer til de(t) sprog, der anvendes i værtslandet
- udarbejdelse af en udtømmende liste over rejsedokumenter, der er udstedt af værtslandet (herunder oplysninger om sikkerhedsmæssige aspekter ved sådanne rejsedokumenter).

2. Udveksling af oplysninger inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde

2.1. Medlemsstaternes konsulater skal tilstræbe en harmonisering af følgende:

- visumgebyret, hvis det opkræves i en anden valuta end euro
- det servicegebyr, som eksterne tjenesteydere samme sted opkræver, hvis de yder lignende tjenester.

Anbefalet bedste praksis for revision af referencekursen:

Hvor hyppigt den referencekurs, der anvendes af konsulatets regnskabsafdeling, skal revideres, og hvor hyppigt visumgebyret eventuelt skal justeres, afhænger af, hvor stabile de lokale valutakurser er i forhold til euroen. Euroens referencekurs skal kontrolleres mindst hver anden uge, selv om det kan begrundes, at det sker oftere. Medlemsstaterne skal fastsætte en fælles procedure inden for rammerne af lokale Schengensamarbejdsordninger.

Hvis euroens referencekurs som fastsat af Den Europæiske Centralbank ikke foreligger for en lokal valuta, kan medlemsstaterne bruge den referencekurs, de anvender i deres interne

budgetanliggende, til at beregne visumgebyret i lokal valuta.

2.2. Medlemsstaternes konsulater skal udveksle oplysninger om følgende:

- indgivelse eller tilbagetrækning af anmodninger om forudgående høring i forbindelse med statsborgere fra bestemte tredjelande eller bestemte kategorier af sådanne statsborgere
- indgivelse eller tilbagetrækning af anmodninger om efterfølgende information i forbindelse med statsborgere fra bestemte tredjelande eller bestemte kategorier af sådanne statsborgere
- udvælgelse af eksterne tjenesteydere
- akkreditering af kommercielle foretagender, der fungerer som formidlere, og inddragelse af akkrediteringen
- samarbejde med transportvirksomheder
- månedlige statistikker
- lokale informationskilder.

2.3. Udveksling af oplysninger om forsikringselskaber og vurdering af de rejsesygeforsikringsprodukter, de tilbyder

Den kontrol, der er beskrevet under dette punkt, skal udføres i forbindelse med de rejsesygeforsikringer, som forsikringselskaberne tilbyder, og ikke i forbindelse med hver enkelt forsikringspolice, som ansøgere indgiver.

Det skal kontrolleres, at de forsikringselskaber, der tilbyder rejsesygeforsikringer, reelt er ansvarlige for krav i tilfælde af ulykker i medlemsstaterne, og at den nationale lovgivning i det land, hvor forsikringselskabet har sæde, tillader overførsler af penge til andre lande. Aftaler om gensidig forsikring med selskaber baseret på medlemsstaternes område er ikke nødvendigvis en løsning. I visse tredjelande forbydes gensidig forsikring i den nationale lovgivning. Det er derfor vigtigt at afgøre, om lokale forsikringselskaber faktisk er i stand til at dække økonomiske forpligtelser i andre lande, da dette er afgørende for, at en potentiel visumindehaver kan bistås inden for medlemsstaternes område. Der skal lægges særlig vægt på at kontrollere, om der er angivet en lokal kontaktperson i policen.

Det er vigtigt at kontrollere vægningen af de individuelle risici, da forsikringselskaber i policen ofte specificerer de nøjagtige beløb, der dækkes for hver enkelt risiko. Selv om summen af de forskellige risici beløber sig til 30 000 EUR, kan oplysningerne om dækningen være misvisende. Forsikringselskabet kan på kunstig vis sætte dækningen af mindre bekostelige risici for højt (f.eks. administrationsudgifter) og derimod afsætte mindre beløb til risici, der kan være mere bekostelige (f.eks. hospitalsbehandling og hjemsendelse). Sådanne policer må anses for at være uegnede.

Konsulaterne skal være opmærksomme på, at forsikringspolicer ofte indeholder væsentlige undtagelser eller begrænsninger i forbindelse med aktiviteter, lidelser osv., der begrænser den tilbudte dækning eller helt udelukker den. Sådanne policer skal også anses for at være uegnede. Der skal gives passende advarsler på websteder og opslagstavler på konsulater og i eksterne tjenesteyderes og honorære konsulers lokaler.

En rejsesygeforsikring skal dække alle udgifter i forbindelse med hjemsendelse af lægelige årsager, uopsættelig lægebehandling og/eller akut hospitalsbehandling eller dødsfald, men kun under ansøgerens ophold på medlemsstaternes område og ikke i det tidsrum, visummet er gyldigt.

Eksempel: En tredjelandstatsborger ansøger om visum med henblik på et enkelt ophold af 14 dages varighed, dvs. 14.5.-28.5. Forsikringsselskabet skal tilbyde en passende rejsesygeforsikring, der er gyldig i 14 dage inden for det tidsrum, visummet er gyldigt.

Det skal kontrolleres, at ansøgerens forsikring reelt dækker bistand på stedet (lægeudgifter og hjemsendelse m.m.), som skal skelnes fra refunderingen af udgifter, som først finder sted, når ansøgeren er rejst tilbage. Hvis forsikringen kun dækker efterfølgende refundering, kan det rokke ved formålet med kravet, som er at undgå, at medlemsstaterne skal anvende offentlige midler til at dække visumindehaveres udgifter til lægebehandling m.m. Derudover giver sådanne produkter visumansøgerne det forkerte indtryk, nemlig at de er i besiddelse af den rette beskyttelse.

Inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde skal oplysninger om forsikringsselskaber, der yder en passende rejsesygeforsikring, herunder kontrol med dækningstype og en eventuel selvrisiko, deles.

Anbefalet bedste praksis i forbindelse med vurdering af de forsikringspolicer, der tilbydes:

I nogle forsikringspolicer fastsættes det, at forsikringstager selv skal dække et vist beløb, dvs. har en selvrisiko. Hvis dette beløb er usædvanligt højt, kan der stilles spørgsmålstejn ved, hvor stor dækning forsikringen reelt giver. Selv om det ikke er muligt at forbyde denne praksis i forbindelse med lovgivningen om udstedelse af visa, bør forsikringsselskaber, der følger denne praksis, indrapporteres.

3. Vurdering af risikoen for indvandring og/eller sikkerhedsmæssige risici på grundlag af udveksling af oplysninger om:

- anvendelse af falske eller forfalskede rejsedokumenter
- ulovlige indvandningsruter
- afslag/afslagsprocent (i forbindelse med udveksling af statistiske data).

4. Det lokale Schengensamarbejdes struktur og organisation

Retsgrundlag, visumkodeksen, artikel 48, stk. 4-6

4.1. Møder

Der skal regelmæssigt afholdes lokale Schengensamarbejds møder mellem medlemsstaternes repræsentationer og EU-delegationen. EU-delegationen indkalder til møderne, der afholdes inden for jurisdiktionen, medmindre andet aftales på Kommissionens anmodning.

Formålet med møderne er specifikt at behandle operationelle spørgsmål i forbindelse med anvendelsen af den fælles visumpolitik. Der kan afholdes møder om ét enkelt emne og

nedsættes undergrupper, der skal se nærmere på specifikke spørgsmål inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde.

4.2. Deltagere

Der skal sendes indbydelser til lokale Schengensamarbejds møder til repræsentanter for EU-medlemsstaternes og associerede landes konsulater, som anvender den fælles visumpolitik samt de EU-medlemsstater, der endnu ikke anvender den fælles visumpolitik fuldt ud.

Repræsentanter for tredjelande (herunder værtslandet) kan på ad hoc-basis inviteres til at deltage i møderne på grundlag af den knowhow eller information, de ligger inde med om særlige spørgsmål i forbindelse med visa, som man ønsker at behandle inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde.

4.3. Rapporter

Der udarbejdes systematisk sammenfattende rapporter om møderne inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde, som rundsendes lokalt. EU-delegationen kan uddelegere udarbejdelsen af rapporterne til en medlemsstat. Hver medlemsstats konsulater sender den fælles rapport til deres centrale myndigheder.

4.4. Procedurer efter vurdering af behovet for harmonisering af praksis

- 4.4.1. Når det inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde **er blevet fastslået**, at der er behov for at harmonisere på lokalt plan, og der navnlig er blevet udarbejdet en fælles liste på lokalt plan, skal EU-delegationen sende denne til visumudvalget. Visumudvalget behandler listen, og den harmoniserede praksis vil formelt blive vedtaget ved en kommissionsafgørelse, efter at udvalget har afgivet en positiv udtalelse herom.
- 4.4.2. Når det inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde **ikke er blevet fastslået**, at der er behov for at harmonisere, redegøres der herfor i den fælles rapport fra mødet, der er omhandlet i punkt 4.3. EU-delegationen skal sende rapporten til visumudvalget, skal vurdere den.

DEL III: TILRETTELÆGGELSE AF INDSAMLINGEN AF VISUMANSØGNINGER

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 40-44

Grundlæggende principper

Visumkravet er en forpligtelse, som EU og EU-medlemsstaterne har fastsat for tredjelandsstatsborgere. Indsamlingen af visumansøgninger skal ikke tilrettelægges på en sådan måde, at det i sig selv udgør en hindring.

Uanset hvordan en medlemsstat tilrettelægger indsamlingen af visumansøgninger, skal følgende principper overholdes:

- Alle medlemsstaterne bør med henblik på udstedelse af visa være til stede eller repræsenteret i alle tredjelande, hvis statsborgere har visumpligt (det er det langsigtede perspektiv).
- Indsamlingen af visumansøgninger skal tilrettelægges på en sådan måde, at en ansøger kun skal henvende sig ét sted for at indgive sin ansøgning ("one stop-princippet").
- I forbindelse med forholdene for modtagelse af visumansøgere bør der tages behørigt hensyn til den menneskelige værdighed.
- At lade en ekstern tjenesteyder modtage ansøgningerne er en sidste udvej. Den kun bør bruges, når det for den pågældende medlemsstat ikke er hensigtsmæssigt at anvende de andre former for tilrettelæggelse af indsamlingen eller samarbejde med andre medlemsstater ("hierarkiprincippet").
- En ansøger skal altid have ret til at indgive sin ansøgning direkte til konsulatet, navnlig i tilfælde af samarbejde med en ekstern tjenesteyder ("princippet om direkte adgang").
- Medlemsstaterne underretter Kommissionen om, hvordan de har til hensigt at organisere modtagelsen og behandlingen af ansøgninger i hver konsulær repræsentation. Kommissionen skal offentliggøre disse oplysninger ("princippet om gennemsigtighed").

Som følge heraf kan en medlemsstat, samtidig med at den overholder disse grundlæggende regler, vælge at tilrettelægge sin indsamling af visumansøgninger, herunder indsamlingen af biometriske identifikatorer, enten på konsulatet, ved at samarbejde med andre medlemsstater eller ved at udlicitere en del af disse opgaver til en ekstern tjenesteyder.

1. Hierarkiet mellem forskellige former for tilrettelæggelse

En medlemsstat skal først enten anvende egnede menneskelige og tekniske ressourcer til at indsamle visumansøgninger på sine konsulater eller tilstræbe at blive repræsenteret af en anden medlemsstat med henblik på behandling af visumansøgninger. Alternativt kan en medlemsstat samarbejde med en eller flere medlemsstater på et givet sted med henblik på at indsamle visumansøgninger i form af begrænset repræsentation, samhusning eller et fælles ansøgningscenter

Samarbejde med en ekstern tjenesteyder med henblik på at indsamle ansøgninger, herunder biometriske identifikatorer, kan kun ske, når en af de ovennævnte former for samarbejde viser sig ikke at være hensigtsmæssig for den pågældende medlemsstat.

Før en medlemsstat beslutter at udlicitere indsamlingen af visumansøgninger til ekstern tjenesteyder, skal den således skulle undersøge, om de forskellige muligheder for samarbejde medlemsstaterne imellem er hensigtsmæssige eller ej (se punkt 4.1.).

Uanset hvad der vælges, skal "one stop-princippet" respekteres. Det indebærer, at det ikke skal kræves, at **ansøgeren selv skal møde op** mere end ét sted for at indgive ansøgningen (f.eks. indgivelse af ansøgningsskemaet og dokumentationen, som kræver personligt fremmøde ét sted og biometriske data et andet).

Det forhold, at ansøgeren kan blive anmodet om at betale visumgebyret et andet sted (f.eks. i en bank) eller indkaldt til en samtale under behandlingen af den pågældendes ansøgning, anses ikke som et brud på dette princip.

2. Samarbejde mellem medlemsstaterne

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 8 og 41

En medlemsstat kan aftale at repræsentere en anden medlemsstat med henblik på:

- at behandle visumansøgninger og udstede visa, hvilket også omfatter indsamling af visumansøgninger og biometriske identifikatorer eller
- kun at indsamle visumansøgninger og biometriske identifikatorer.

Sådanne aftaler skal være omfattet af en bilateral samarbejdsordning mellem de to berørte medlemsstater. I visumkodeksens artikel 8 nævnes de elementer, der skal indgå i sådanne ordninger.

Medlemsstaterne kan også vælge at samarbejde ved at dele lokaler eller have et fælles ansøgningscenter. I begge tilfælde indsamles visumansøgningsskemaerne og alle relevante data, herunder biometriske identifikatorer, og sendes til det kompetente konsulat med henblik på behandling.

Hvis "samhusningen" finder sted på en medlemsstats konsulat, er disse lokaler automatisk omfattet af samtlige privilegier og immuniteter i henhold til Wienkonventionen¹². Hvis der etableres et fælles ansøgningscenter i lokaler, der ikke er under diplomatisk beskyttelse, f.eks. når der anvendes en helt ny bygning, skal der lægges særlig vægt på reglerne for dataoverførsel (se punkt 5).

Etableringen af et fælles ansøgningscenter kræver, at en medlemsstat er ansvarlig for projektet, navnlig logistikken og de konsulære/diplomatiske relationer med værtslandet.

¹² Fuldstændig titel: Wienkonventionen af 24. april 1963 om diplomatiske forbindelser.

3. Brug af honorære konsuler alene til indsamlingen af visumansøgninger

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 42

To forskellige situationer vil blive beskrevet afhængigt af den honorære konsuls retsstatus.

Hvis den honorære konsul er embedsmand i en medlemsstat, sikrer den pågældende medlemsstat, at der gælder krav **svarende** til dem, der ville gælde, hvis opgaverne blev udført af dens konsulat.

Hvis den honorære konsul ikke er embedsmand i en medlemsstat, er alle de krav, den pågældende skal opfylde, fastsat i bilag X, undtagen bestemmelserne i punkt D, litra c), i nævnte bilag.

4. Samarbejde med eksterne tjenesteydere

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 43 og bilag X

Dette kapitel vedrører ikke medlemsstaternes samarbejde med kommercielle foretagender, der fungerer som formidlere (se del I, kapitel 3).

De forskellige opgaver, som en ekstern tjenesteyder kan udføre, er nævnt i visumkodeksens artikel 43, stk. 6. Samme eksterne tjenesteydere kan udføre en eller flere af disse opgaver.

Den eksterne tjenesteyder har ikke ret til på nogen måde at deltage i beslutningsprocessen.

4.1. Betingelser

Der er to betingelser, der skal være opfyldt, for at modtagelsen af visumansøgninger kan udliciteres:

For det første skal der være særlige omstændigheder eller årsager i forbindelse med den lokale situation.

F.eks.:

- Et stort antal ansøgere, hvilket fører til uacceptabel lang ventetid, uacceptable frister for indsamlingen af ansøgninger eller uacceptable modtagelsesforhold.
- Ingen anden mulighed for at sikre god geografisk dækning i det pågældende tredjeland på nogen anden måde (f.eks. at ansøgerne skal rejse over lange afstande i store lande, eller at transportinfrastrukturen ikke er tilstrækkeligt udviklet).
- Sikkerhedsforholdene i det pågældende tredjeland (f.eks. adgangen til medlemsstaternes konsulater begrænses af de lokale myndigheder).

For det andet skal en medlemsstat, i og med at udlicitering er sidste udvej, foretage en forudgående undersøgelse af andre mulige former for samarbejde (se også punkt 1).

Der skal inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde udveksles oplysninger om afgørelser om at udlicitere indsamlingen af visumansøgninger og udvælgelsen af en ekstern

tjenesteyder. Det åbner mulighed for, at en eller flere medlemsstater kan samarbejde med den samme eksterne tjenesteyder.

4.2. Indholdet af kontrakten mellem medlemsstaten og den eksterne tjenesteyder

Samarbejdet med en ekstern tjenesteyder er baseret på et retsinstrument, der indeholder et sæt minimumskrav, jf. bilag X til visumkodeksen. Både medlemsstaten og den eksterne tjenesteyder skal opfylde disse krav.

Medlemsstaterne er navnlig ansvarlige for overholdelsen af databeskyttelsesreglerne, jf. artikel 28 i direktiv 95/46/EF. Med henblik herpå skal behandlingen og overførslen af data sikres i henhold til visumkodeksens artikel 44 (se punkt 5).

Medlemsstaterne skal overvåge den eksterne tjenesteyders aktiviteter for at sikre, at de opfylder alle krav og betingelser i kontrakten, jf. visumkodeksen artikel 43, stk. 11, sidste afsnit.

4.3. Servicegebyr

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 17

Som grundlæggende princip kan der kun opkræves et servicegebyr af en ansøger, der bruger de faciliteter, en ekstern tjenesteyder tilbyder, hvis der fortsat er mulighed for at henvende sig direkte på konsulatet, og dette ville medføre, at det kun er visumgebyret, der skal betales (se punkt 4.4.).

Princippet finder anvendelse på alle ansøgere, uanset hvilke opgaver den eksterne tjenesteyder leverer, herunder ansøgere, der er omfattet af fritagelsen for visumgebyr såsom familiemedlemmer til EU-borgere og schweiziske statsborgere eller kategorier af personer, der kun skal betale et mindre gebyr. Blandt disse er børn fra 6-12 år og personer, der er fritaget for at betale gebyr som følge af en aftale om lempelse af visumreglerne. Hvis en sådan ansøger derfor beslutter at benytte en ekstern tjenesteyders faciliteter, skal der opkræves et servicegebyr.

Det er medlemsstatens ansvar at sikre, at servicegebyret står i forhold til de omkostninger, som den eksterne tjenesteyder har haft, som behørigt afspejler de tjenesteydelser, der er leveret, og som er tilpasset den lokale situation.

I den forbindelse skal servicegebyret sammenlignes med de priser, der sædvanligvis betales for lignende tjenesteydelser i samme land/på samme sted. Der skal tages hensyn til elementer i forbindelse med de lokale forhold såsom leveomkostningerne eller adgangen til tjenesteydelser.

I tilfælde af callcentre er det den lokale takst, der skal betales for ventetiden, inden ansøgeren får omstillingen. Fra det øjeblik, ansøgeren får omstillingen, opkræves der et servicegebyr.

Spørgsmålet om harmonisering af servicegebyret behandles inden for rammerne af det lokale Schengensamarbejde. Inden for samme land/sted bør der ikke være væsentlig forskel på det servicegebyr, som forskellige eksterne tjenesteydere opkræver af ansøgerne, eller som den samme tjenesteyder, som arbejder for forskellige medlemsstaters konsulater, opkræver.

4.4. Direkte adgang

Det forhold, at det fortsat er muligt for visumansøgere at indgive deres ansøgning direkte på konsulatet i stedet for via en ekstern tjenesteyder, indebærer, at der skal være et reelt valg mellem de to muligheder.

Selv om den direkte adgang ikke behøver at være organiseret på samme eller lignende betingelser som dem, der gælder for adgangen til tjenesteyderen, skal disse betingelser ikke gøre det muligt i praksis at få direkte adgang. Selv hvis det er acceptabelt, at ventetiden for at få en aftale er en anden end i tilfælde af direkte adgang til konsulatet, skal ventetiden ikke være så lang, at den i praksis gør det umuligt at få direkte adgang.

De to forskellige muligheder, der findes for at indgive en visumansøgning, skal begge præsenteres klart for offentligheden, herunder tydelige oplysninger om valg og omkostninger ved de supplerende ydelser, som den eksterne tjenesteyder leverer (se del I, punkt 4.1).

5. Overførsel af data

Retsgrundlag: Visumkodeksen, artikel 44

Uanset hvordan en medlemsstat vælger at tilrettelægge indsamlingen af visumansøgninger, skal sikkerheden i forbindelse med behandlingen af data fuldt ud sikres.

I tilfælde af samarbejde med andre medlemsstater eller med eksterne tjenesteydere eller brug af honorære konsulter, skal overførslen af data være krypteret som fastsat i artikel 44, uanset hvilken kanal der anvendes til at overføre dataene.

Det er ikke tilladt elektronisk at overføre data på tværs af grænserne i tredjelande, hvis det er forbudt at overføre dataene krypteret.

I så tilfælde kan kun fysisk overførsel på et elektronisk lagringsmedie tillades, forudsat at dataene er fuldt krypterede. Overførslen skal foretages af en embedsmand på en medlemsstats konsulat.

Hvis dette ville kræve uforholdsmæssige eller urimelige foranstaltninger, kan der anvendes alternative løsninger for at sikre en sikker overførsel af data, f.eks. ved at anvende private transportfirmaer, der har erfaringer med at transportere følsomme dokumenter og data i de pågældende tredjelande.

Ved vurderingen af, hvad der er uforholdsmæssigt store eller urimelige foranstaltninger, skal der tages hensyn til følgende elementer: afstanden, transportsikkerheden, antallet af ansøgninger, disponible ressourcer og en anden medlemsstats konsulats mulighed for at overføre data.

Hvad angår tilpasningen af sikkerhedsniveauet til, hvor følsomme dataene er, vil data, der medfører risiko for identifikation af enten ansøgeren eller værten og/eller afsløring af deres etniske baggrund og politiske eller religiøse overbevisninger, skulle anses for at være følsomme.